

Sygn. akt II PK 247/10

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko SKF Polska S.A.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2011 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Spółecznych

z dnia 18 maja 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 maja 2010 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy w W. oddalił apelację K. W. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 listopada 2009 r. ustalwszy, że przyczyny wskazane w oświadczeniu pozwanego pracodawcy rzeczywiście zaistniały i przyjąwszy, że stanowiły uzasadnioną przyczynę rozwiązania z powodem umowy o pracę (art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p.).

W skardze kasacyjnej powód wniósł o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. albo orzeczenie co

do istoty sprawy zgodnie z pozwem, w oparciu o zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 3¹ k.p. „przez przyjęcie, że oświadczenia T. G., zgodnie z którymi pracodawca puszcza w niepamięć dotychczasowe uchybienia powoda obowiązkom pracowniczym nie mogą być traktowane jako czynności pracodawcy w sprawach z zakresu prawa pracy” oraz art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p. przez przyjęcie, że przyczyny wskazane w oświadczeniu pracodawcy uzasadniały wypowiedzenie umowy o pracę. Ponadto skarżący wskazał na naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic żądania pozwu i uwzględnienie przy ocenie zasadności wypowiedzenia przyczyny, która nie była wskazana w treści wypowiedzenia umowy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, skoro „dzień wcześniej pracodawca uznał, iż te same uchybienia nie przeszkadzają w dalszym zatrudnianiu powoda oraz dał powodowi szansę poprawy”, oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na konieczności rozstrzygnięcia kwestii, czy „powierzenie danej osobie w sposób dorozumiany określonych czynności władczych z zakresu prawa pracy przysługujących pracodawcy (ustanowienie tej osoby przełożonym wobec innych pracowników) może być uznane za udzielenie w sposób dorozumiany pełnomocnictwa uprawniającego tę osobę do reprezentowania pracodawcy wobec podległych jej pracowników”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty jednocześnie na twierdzeniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Tymczasem przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć

naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

W związku z tym motywacja wniosku jest nieprzekonywująca, niezależnie od tego, że ujęte w skardze jako istotne zagadnienie prawne, mające uzasadnić przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie ma istotnego znaczenia, gdyż odnosi się wyłącznie do oceny konkretnego stanu faktycznego sprawy niestanowiącego przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPiUS 2000 Nr 23, poz. 865 oraz art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.